

Книга Даниїла — Номер п'ятдесят чотири

Розкриття останніх днів: прагнення Даниїла до розуміння

Jeff Pippenger

2024-01-18

Ми завершили нещодавно статтю уривком із «Пророків і царів», де Сестра Вайт зазначила, що Даниїл прагнув «зрозуміти зв'язок між сімдесятьма роками полону, як було провіщено через Єремію, та двома тисячами трьохстами роками, про які у видінні він почув, як небесний відвідувач заявив, що вони мають сплинути перед очищенням Божої святині».

Через інше видіння на події майбутнього пролилося додаткове світло; і наприкінці цього видіння Даниїл почув: «один святий говорив, і інший святий сказав тому святому, який говорив: "Доки триватиме це видіння?"» Даниїл 8:13. Відповідь, яку він почув: «До двох тисяч трьохсот днів; тоді святиня буде очищена» (вірш 14), сповнила його замішанням. Він наполегливо шукав значення цього видіння. Він не міг зрозуміти, як пов'язані сімдесят років полону, про які було передречено через Єремію, з двома тисячами трьохстами роками, про які у видінні він почув від небесного посланця, що мають минути перед очищенням Божої святині. Ангел Гавриїл дав йому часткове тлумачення; однак, коли пророк почув слова: «Видіння ... буде на багато днів», він знепритомнів. «Я, Даниїл, знепритомнів, — записує він про свій досвід, — і хворів кілька днів; потім я підвівся і виконував царські справи; і я був вражений видінням, але ніхто його не розумів». Вірші 26, 27. Пророки і царі, 553, 554.

Міллеріти ніколи не дійшли до повного розуміння основоположного послання, яке вони проголошували. Коли настав час, і Лев з племені Юдиного прагнув надати більше світла щодо «семи часів», вони перейшли до лаодикійського досвіду, а через сім років зовсім відкинули світло про «сім часів». Вони так і не побачили повного взаємозв'язку сімдесяти років і двох тисяч трьохсот років, який Даниїл ревно прагнув зрозуміти. Даниїл представляє Божий народ останніх днів.

Земля, що відпочиває у своїх суботах, — це частина заповіту, даного давньому Ізраїлю, яка включала світло відпочинку землі кожного сьомого року. Той заповіт включав цикл із семи років, що повторювався сім разів. Він включав звільнення рабів і повернення майна по завершенні семи циклів по сім років (сорок дев'ять років) під час святкування, відомого як ювілей. Євреї були неслухняними тим принципам заповіту, і Друга книга Хронік зазначає, що сімдесят років полону, про які говорив пророк Єремія, становили попередні чотириста дев'яносто років бунту. За чотириста дев'яносто років, якби давній Ізраїль дотримувався настанов у заповіді, викладених у Левіт двадцять п'ять, було б загалом сімдесят таких років, у які земля відпочивала. Біблійний рік становить триста шістьдесят днів, а триста шістьдесят днів, помножені на сім («сім разів»), дорівнюють двом тисячам п'ятисот двадцяти дням.

Сімдесят років нерозривно пов'язані з відпочинком землі, який, у свою чергу, нерозривно пов'язаний із «сімома часами». Даниїл намагався «зрозуміти взаємозв'язок»

«сімдесятирічного полону» «із двома тисячами трьомастами роками» «до очищення Божого святилища». Отже, він прагнув зрозуміти взаємозв'язок між видінням «chazon» і видінням «mareh». Неможливо зрозуміти цей взаємозв'язок, не визнаючи відпочинку землі у книзі Левит, розділах двадцять п'ятому і двадцять шостому, разом із сімдесятирічним полоном, про який говорить Єремія. Якщо ви не вірите, що «сім часів» означають пророчий період у дві тисячі п'ятсот двадцять років, ви виключаєте себе з числа тих, кого представляє Даниїл в останні дні. Міллеріти вірили, що «сім часів» є часовим пророцтвом, але Адвентизм більше так не вважає.

Даниїл, як і всі пророки, зображує Божий народ наприкінці світу, а зауваження Сестри Вайт щодо його прагнення зрозуміти взаємозв'язок між сімдесятьма роками («сім разів») і двома тисячами трьомастами роками виражають прагнення, яким має володіти Божий народ останніх днів. Як уже зазначалося в попередніх статтях, на таблицях 1843 і 1850 років немає жодних істин, які не були б прямо (неодноразово) підтвержені у творах Сестри Вайт.

Дорогоцінності Міллера засяють у десять разів яскравіше під час Опівнічного крику останніх днів, і тим самим ці дорогоцінності становлять остаточне випробування для дів адвентизму. Ці дорогоцінності — це основоположні істини, представлені на таблицях Авакума, а також дорогоцінності у скриньці, які були покладені на стіл посеред кімнати Міллера. Основоположне випробування є остаточним випробуванням, але так само остаточним випробуванням є і авторитет Духа пророцтва. Відкинути основоположні істини, які були зображені як дорогоцінності у сні Міллера, означає водночас відкинути Дух пророцтва.

Останній обман сатани полягатиме в тому, щоб звести нанівець свідчення Духа Божого. 'Де немає видіння, народ гине' (Приповісті 29:18). Сатана діятиме винахідливо, різними способами і через різні знаряддя, щоб похитнути довіру залишку Божого народу до істинного свідчення. Він вводитиме фальшиві видіння, щоб ввести в оману, і змішуватиме фальшиве з істинним, і цим так викличе у людей відразу, що вони вважатимуть усе, що носить назву видінь, різновидом фанатизму; але щирі душі, зіставляючи фальшиве з істинним, зможуть відрізнити одне від одного." Вибрані послання, том 2, 78.

Ми тепер розглядаємо зростання знання, що відбулося в історії міллеритів із 1798 по 1844 рік, але встановлюємо, що, хоча міллеріти були праві у своєму застосуванні пророцтв, їх обмежував історичний контекст, у якому вони постали. Ми нині перебуваємо в останні дні й у заключному поколінні (четвертому) адвентизму. У цей період адвентизм настільки просякнувся традиціями та звичаями (фальшивими коштовностями), що вже не знає, якими були основоположні істини. Незнання того, якими є ці істини, перешкоджає адвентизму зрозуміти значущість цих істин і робить беззмістовними повторювані накази захищати та зберігати їх.

Перш ніж ми заглибимося далі у тлумачення Гавріїла щодо видіння ріки Улай, ми розглянемо кілька доречних аспектів, пов'язаних із основоположними істинами та авторитетом Духа пророцтва. Сучасні богослови стверджують, що наступний уривок вказує,

що найдовше пророцтво про час у Біблії — це дві тисячі триста років.

Досвід учнів, які проповідували «євангеліє Царства» під час першого пришестя Христа, мав свій відповідник у досвіді тих, хто проголошував звістку про Його друге пришестя. Як учні виходили, проповідуючи: «Сповнився час, і наблизилося Царство Боже», так Міллер та його однодумці проголошували, що найдовший і останній пророчий період, представлений у Біблії, ось-ось мав закінчитися, що суд на порозі, і що мало бути встановлене вічне Царство. Проповідь учнів щодо часу ґрунтувалася на сімдесяти тижнях (Даніїла 9). Звістка, яку дали Міллер і його однодумці, сповіщала про закінчення 2300 днів (Даніїла 8:14), частиною яких є сімдесят тижнів. Проповідь кожного з них ґрунтувалася на сповненні іншої частини того самого великого пророчого періоду.

Як і перші учні, Вільям Міллер та його сподвижники самі не повністю усвідомили значущість послання, яке вони несли. Помилки, що давно укорінилися в церкві, завадили їм дійти правильного тлумачення важливого положення пророцтва. Тому, хоча вони проголошували послання, яке Бог доручив їм передати світові, усе ж через неправильне розуміння його значення вони зазнали розчарування. Велика боротьба, 351.

В уривку сказано: «Міллер та його сподвижники проголосили, що найдовший і останній пророчий період, представлений у Біблії, ось-ось мав завершитися», а богослови стверджують, що найдовшим і останнім пророчим періодом є дві тисячі триста років. Вони також стверджують, що саме на це вказує Сестра Вайт в уривку, бо, за їхніми словами, вона безпосередньо говорить про період у дві тисячі триста років. Вони не бачать жодного зв'язку між сімдесятьма роками та періодом у дві тисячі триста років. Вони сліпі до світла, яке Даніїл прагнув зрозуміти.

Еллен Вайт була міллериткою і знала вісті, розміщені на піонерській діаграмі 1843 року та на піонерській діаграмі 1850 року, опублікованій Ф. Д. Ніколсом. Діаграма 1850 року, яку створив Ніколс, була підготовлена в домі Нікола саме тоді, коли Джеймс і Еллен Вайт жили в Ніколса. Найдовший пророчий період у Біблії, представлений на обох тих діаграмах, — це не дві тисячі триста років, а «сім часів» із Левита 26.

Стверджувати, що попередній уривок є натхненним визначенням двох тисяч трьохсот років як найдовшого й останнього пророчого періоду, — це змушувати твори сестри Вайт суперечити самим собі. Якщо вона приймала те, що богослови твердять про цей уривок, то що це означає, коли вона схвалює діаграми, які підтримують «сім часів»?

«Мені було показано, що діаграма 1843 року була спрямована рукою Господа і що її не слід змінювати; що числа були такими, як Він хотів; що Його рука була над нею й приховала помилку в деяких числах, так що ніхто не міг її побачити, доки Його рука не була віднята». Ранні твори, 74.

Ті, хто бажає триматися своїх традицій і байок, можуть стверджувати, що на таблиці 1843 року Господь прикрив Своєю рукою помилку щодо «семи часів», аж поки згодом не відняв її. Проблема з таким припущенням у тому, що сестра Вайт указала, коли Господь відняв

Свою руку від чисел: Його руку було віднято ще до 22 жовтня 1844 року, невдовзі після першого розчарування. У своєму свідченні про ту подію вона називає помилку, яку було виправлено, і очевидно, що помилка не стосувалася «семи часів».

«Тих вірних, розчарованих, які не могли зрозуміти, чому їхній Господь не прийшов, не були залишені в темряві. Їх знову привели до їхніх Біблій, щоб досліджувати пророчі періоди. Рука Господня була знята з обчислень, і помилку було пояснено. Вони побачили, що пророчі періоди сягають 1844 року, і що ті самі докази, які вони наводили, щоб показати, що пророчі періоди закінчилися в 1843 році, доводили, що вони завершаться в 1844 році». Ранні твори, 237.

Коли «рука Господа була віднята від обчислень, і помилку було пояснено», вони тоді визнали, «що ті самі докази, які вони подавали, щоб показати, що пророчі періоди завершилися у 1843 році, доводили, що вони закінчуються у 1844 році». Пророчі періоди, які спочатку вважалися такими, що закінчуються у 1843 році, представлені на таблиці 1843 року, якою користувався кожен із трьохсот мілеритських проповідників. Пророчими періодами, представленими на цій таблиці і такими, що закінчувалися у 1843 році, були: дві тисячі триста років із книги Даниїла, восьмого розділу, чотирнадцятого вірша; дві тисячі п'ятсот двадцять років із книги Левит, двадцять шостого розділу; і тисяча триста тридцять п'ять років із книги Даниїла, дванадцятого розділу. Після першого розчарування Господь відняв свою руку від цієї помилки, і мілерити тоді визнали, що ті самі докази, які вказували на завершення пророчих періодів у 1843 році, насправді доводили, що ті періоди закінчилися у 1844 році.

Діаграму 1850 року було створено у 1850 році, а в продаж вона надійшла у січні 1851 року. Еллен Вайт записала, що ця діаграма також була сповненням пророцтва Авакума, як вона також записувала щодо діаграми 1843 року. У тій діаграмі найдовший пророчий період також було подано як «сім часів» із двадцять шостого розділу Левіта.

Я бачив, що Бог був у виданні схеми, здійсненому братом Ніколсом. Я бачив, що в Біблії є пророцтво про цю схему, і якщо ця схема призначена для Божого народу, якщо вона достатня для одного, то достатня й для іншого, і якщо комусь потрібна нова схема, намальована у більшому масштабі, то вона однаково потрібна всім. Видання рукописів, том 13, с. 359.

Стверджувати, що посилення сестри Вайт на те, що міллеріти «проголошували, що найдовший і останній пророчий період, представлений у Біблії, мав незабаром закінчитися», є точним, бо вони справді це проголошували. Стверджувати, що «найдовший» «пророчий період» — це дві тисячі триста років, обертає свідчення сестри Вайт проти нього самого та проти історичних даних. Вірити в ту байку означає вірити брехні, а в останні дні ті, хто обирає вірити брехні, роблять це тому, що не люблять істини.

Ісус не знеболів Себе чудесним чином якимось видом божественної анестезії, аби пройти через страждання хреста. Ісус страждав божественним стражданням, незрівнянно більшим, ніж здатне витримати будь-яке Його творіння. Та все ж людство створене за Його образом, і

натхнення свідчить, що людство має перемогти, як Він переміг. Те, що дало Христу змогу витримати страждання хреста, було властивістю, яку Він мав, яку має й людство.

Дивлячись на Ісуса, Починателя й Звершителя нашої віри; який заради радості, що була перед Ним, перетерпів хрест, знехтувавши сором, і сів праворуч престолу Божого.

Євреям 12:1.

Ісус витерпів хресні страждання, бо мав мету, поставлену перед Ним, а ми створені за Його образом і, як такі, є істотами, яких мотивують цілі. Це частина нашої природи. Якщо нас привели до переконання, що розуміти основи адвентизму неважливо, у нас не буде мотивації робити саме це. Єдина божественна мотивація, яку Святий Дух може пробудити, щоб подолати той лаодикійський стан, — це любов до істини. Любов до істини буде випробувана доступністю зручних звичаїв і традицій, покликаних лоскотати наш слух. Якщо в нашому лаодикійському комфорті ми не маємо бажання самі пізнавати істину, ми загинемо. Ось де сьогодні перебуває адвентизм.

Даниїл — приклад для Божого народу в останні дні, який через пророче слово прагне зрозуміти взаємозв'язок між сімдесятирічним полонем і пророцтвом про дві тисячі триста років. Називати пророцтво про дві тисячі триста років найдовшим і останнім пророчим періодом — це відкидати основоположні істини адвентизму і водночас відкидати авторитет Духа пророцтва. Стверджувати, що найдовшим і останнім пророчим періодом, який представляли міллеріти, були дві тисячі триста років, — це відкидати історичні свідчення.

"Нам нема чого боятися за майбутнє, хіба якщо ми забудемо шлях, яким Господь вів нас, і Його вчення у нашій минулій історії." Нариси життя, 196.

Гавриїл прийшов, щоб дати Даниїлові розуміння як видінь "mareh", так і "chazon", і настановив його відокремити ці два видіння в думках, хоча вони, очевидно, мали пророчий зв'язок. У видінні були представлені царства біблійного пророцтва з сьомого та восьмого розділів, що були повторенням і розширенням тих самих царств із другого розділу. До цієї інформації входив небесний діалог, у якому одне видіння було представлене як попитання Божої святині та Божого народу, а інше — як діло відновлення народу та святині.

Коли Гавриїл виклав тлумачення, яке зрештою стало серцевиною звістки, проголошеної міллеритами, існував взаємозв'язок між двома видіннями, на який слід звернути увагу тим, хто виконує повеління подумки відокремити тлумачення. Одна з відмінностей виражена двома словами, які обидва перекладаються як «determined».

Сімдесят тижнів визначено для твого народу й для твого святого міста, щоб покласти край переступові, покінчити з гріхами, здійснити примирення за беззаконня, запровадити вічну праведність, запечатати видіння й пророцтво та помазати Святе Святих. Отож знай і зрозумій, що від виходу наказу про відновлення й будовання Єрусалима до Месії, Князя, буде сім тижнів і шістьдесят два тижні: знову буде відбудована вулиця і мур, навіть у тяжкі часи. І по шістьдесяти двох тижнях Месія буде відтятий, але не за Себе; а народ князя, що прийде, зруйнує місто та святиню; і кінець його буде як повинь, і до кінця війни призначені спустошення. І він підтвердить заповіт з

багатьма на один тиждень; а в половині тижня припинить жертву й приношення; і через поширення мерзот зробить його спустошеним, аж до завершення; і визначене буде вилите на спустошеного. Даниїла 9:24–27.

Сімдесят тижнів (чотириста дев'яносто років) визначені для народу та святого міста. Слово, перекладене як «визначено», означає «відсічено», і цим словом позначено період або випробувальний строк для юдеїв та Єрусалима. Воно також означало період відступництва, який призвів до знищення Єрусалима і полону на сімдесят років. Чотириста дев'яносто років тоді було «визначено», починаючи з третього указу. Перші чотириста дев'яносто років відступництва спричинили три напади Навуходоносора, остаточне знищення Єрусалима та розсіяння і полон на сімдесят років буквального Ізраїлю у буквальному Вавилоні.

Перший указ ознаменував кінець полону і початок справи відбудови Єрусалима. Третій указ ознаменував початок періоду в дві тисячі триста років. Прихід першого ангела ознаменував кінець полону духовного Ізраїлю в духовному Вавилоні протягом тисячі двохсот шістдесяти років і ознаменував початок періоду в сорок шість років, коли Христос використав міллеритів, щоб вийти з полону та звести духовний храм.

Слово, яке двічі перекладено як "determined" у двадцять шостому й двадцять сьомому віршах, — це "харац", і воно означає і "поранити", і "постанову". Пророчо було "постановлено", що папство отримає смертельну "рану" наприкінці першого гніву. Це те саме слово, яке Даниїл вживає в одинадцятому розділі, у тридцять шостому вірші.

І цар чинитиме за своєю волею; і він піднесеться та звеличиться над кожним богом, і говоритиме дивні речі проти Бога богів, і матиме успіх, аж поки не звершиться гнів, бо звершиться те, що визначено. Даниїла 11:36.

У тридцять шостому вірші «цар» — це папство. Папство мало процвітати до 1798 року, коли воно отримало свою смертельну рану. Тоді перше «обурення» мало «звершитися», бо те «обурення» було «визначене» (постановлене), щоб «здійснитися». Наприкінці першого «обурення» проти Північного царства Ізраїлю, що почалося 723 року до н. е. і закінчилося 1798 року, папство отримало «смертельну рану». Слово «determined» означає «рана».

І я бачив одну з його голів, наче на смерть поранену; і його смертельна рана загоїлася; і вся земля дивувалася, ідучи за звіром. Об'явлення 13:3.

Пророча схема міллеритів ґрунтувалася на двох спустошувальних силах — язичництві, за яким ішло папство. Вони розуміли, що ці дві сили мали потоптати святилище та воїнство, як це представлено у видінні «chazon» з восьмого розділу книги Даниїла, тринадцятого вірша.

Тоді я почув, як один святий говорив, а інший святий сказав тому святому, що говорив: Доки триватиме видіння про щоденну жертву та про беззаконня спустошення, щоб і святиня, і військо були віддані на потоптання? Даниїла 8:13.

Папська спустошувальна влада мала топтати святиню й військо протягом тисячі двохсот шістдесяти років.

А двір, що поза храмом, залиш і не міряй його; бо його дано язичникам; і місто святе вони топтатимуть сорок два місяці. І я дам владу двом моїм свідкам, і вони пророкуватимуть тисячу двісті шістьдесят днів, зодягнені у веретище. Об'явлення 11:2, 3.

Наприкінці першого періоду гніву в 1798 році пророцтво постановило «поранити» папство. У дев'ятому розділі Даниїла ця постанова представлена в останніх двох віршах, і слово, яке двічі перекладено як «визначено» в тих віршах, пов'язане з видінням «хазон», тоді як слово, перекладене як «визначено» у двадцять четвертому вірші, є іншим єврейським словом і пов'язане з видінням «маре». Даниїл, який представляє Божий народ останніх днів, намагався зрозуміти взаємозв'язок тих двох видінь, які Гавриїл велів йому відокремити в думках.

Ми продовжимо цю тему в наступній статті.

"Бог не дає нам нової вістки. Ми повинні проголошувати ту вістку, яка у 1843 і 1844 роках вивела нас із інших церков." Review and Herald, 19 січня 1905 р.